

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobkyně: Anglicko-české gymnázium AMAZON s.r.o.,** se sídlem Rytířská 406/10, Praha 1, zastoupené JUDr. Michaelou Šubrtovou, advokátkou se sídlem Dlouhá 16, Praha – Staré Město, proti **žalovanému: Česká školní inspekce – Pražský inspektorát,** se sídlem Arabská 683, Praha 6, proti inspekční zprávě žalovaného ze dne 15. 4. 2010, č. j. ČŠIA-167/10-A, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2010, č. j. 5 A 197/2010 - 45,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností brojí žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 7. 12. 2010, č. j. 5 A 197/2010 - 45, jímž byla odmítnuta žaloba, kterou se stěžovatelka domáhala zrušení inspekční zprávy České školní inspekce – Pražského inspektorátu ze dne 15. 4. 2010, č. j. ČŠIA-167/10-A, ve znění opravného usnesení.

Městský soud žalobu odmítl s odůvodněním, že žalobou napadená inspekční zpráva nenaplňuje definiční znaky rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„s. ř. s.“). Městský soud při rozhodování vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2006, č. j. 3 Aps 2/2005 - 44, z něhož vyplývá, že proti inspekční zprávě vyhotovené Českou školní inspekcí dle § 19 odst. 6 již zrušeného zákona č. 564/1990 Sb., o státní správě a samosprávě ve školství (dále jen „zákon o státní správě a samosprávě ve školství“), se nelze ve správním soudnictví bránit žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s. Inspekční zpráva v nyní projednávané věci byla vydána na základě zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „školský zákon“). Dle městského soudu jsou však závěry uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu aplikovatelné i na inspekční zprávu vydanou podle školského zákona. Předmětná inspekční zpráva obsahuje zjištěné skutečnosti z inspekční činnosti a jejich hodnocení, neobsahuje žádná opatření přijatá k nápravě a nezakládá ani závazně neurčuje práva či povinnosti. Městský soud uzavřel, že žalobou napadená inspekční zpráva není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a je tak na základě § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučena z přezkumu ve správním soudnictví. Městský soud žalobu vyhodnotil s odkazem na § 68 písm. e) s. ř. s. jako nepřípustnou a odmítl ji dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

V záhlaví označené usnesení městského soudu napadla stěžovatelka kasační stížností, v níž brojí proti názoru městského soudu, že žaloba je nepřípustná. Stěžovatelka namítá, že inspekční zpráva je podkladem pro rozhodování jiného správního orgánu, a to mj. Magistrátu hlavního města Prahy, jakožto orgánu, který rozhoduje o odejmutí dotací. Inspekční zpráva tedy, byť zprostředkovaně, zasahuje do práv a povinností stěžovatelky. Stěžovatelka poukazuje na tu část inspekční zprávy, kde se uvádí: „*Pro účely zvýšení dotací podle ustanovení § 5 zákona č. 306/1999 Sb., o poskytování dotací soukromým školám, předškolním a školským zařízením, ve znění pozdějších předpisů, je právnická osoba vykonávající činnost školy hodnocena podprůměrně.*“, k čemuž konstatuje, že zcela nepochybně tak citovaná věta zakládá právo Magistrátu hlavního města Prahy odstoupit od smlouvy uzavřené na základě zákona č. 306/1999 Sb., o poskytování dotací soukromým školám, předškolním a školským zařízením, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o poskytování dotací soukromým školám“), což má nepochybný dopad do jejích práv, neboť by v případě odstoupení od smlouvy byla povinna vrátit poskytnuté finanční prostředky. Stěžovatelka uvádí, že v případě, když dle § 1 zákona o poskytování dotací soukromým školám existuje na dotaci právní nárok, musí být odejmutí dotace soudně přezkoumatelné, přičemž stěžovatelce není jasné, jakým způsobem by se měla proti inspekční zprávě bránit, když by žaloba směřující proti takové zprávě byla nepřípustná.

Podle stěžovatelky nejsou závěry rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Aps 2/2005 - 44 aplikovatelné na právě posuzovaný případ, jelikož uvedeným rozhodnutím posuzovaná inspekční zpráva nijak nezasahovala do práv dotčeného subjektu. Stěžovatelka uvádí, že dříve nebylo v inspekčních zprávách uvedeno výsledné hodnocení škol či školských zařízení pro účely zákona o poskytování

dotací soukromým školám takovým způsobem, jakým se tak stalo u právě posuzované inspekční zprávy. Odkazuje přitom na výše citovanou pasáž z inspekční zprávy o podprůměrném hodnocení školy.

Stěžovatelka dále poukazuje na své jednání s Magistrátem hlavního města Prahy, který měl uvést, že závěry inspekční zprávy jsou pro něj směrodatné a neměnné a v případech školy s podprůměrným hodnocením nelze postupovat jinak než dotaci odejmout. Stěžovatelka také uvádí, že Magistrát hlavního města Prahy podle svého vyjádření neměl důvod nesouhlasit se závěry inspekční zprávy, když ani nemá prostředky k tomu, aby její závěry mohl podrobovat svému vlastnímu hodnocení. Pokud by inspekční zpráva měla mít jen hodnotící charakter a nezakládala, neměnila ani nerušila práva a povinnosti stěžovatelky, pokládá si stěžovatelka otázku, zda je možné postupovat dle § 6 odst. 4 zákona o poskytování dotací soukromým školám, který nepochybně spojuje s inspekční zprávou určité následky. Stěžovatelka ponechává na zvážení, zda obsah inspekční zprávy ve spojení s § 6 odst. 4 zákona o poskytování dotací soukromým školám nepřekračuje ústavní meze, že „pouze zákon je zmocněn k tomu, aby omezoval práva a povinnosti“, přičemž nyní je odejmutí dotací realizováno skrze odstoupení od smlouvy, jakožto úkonu účastníka této smlouvy.

Stěžovatelka současně poukazuje na fakt, že inspekční zpráva byla vydána ve znění tzv. opravného usnesení, což jistou formou rozhodnutí je, a navíc znění inspekční zprávy bylo finalizováno až poté, co vrchní školní inspektorka zamítla její námitky rozhodnutím č. j. ČŠIG-1198/10-G21. Stěžovatelka také uvádí, že u ní proběhly celkem tři inspekce ze strany České školní inspekce, přičemž pouze v inspekční zprávě v nyní projednávané věci byla hodnocena negativně. Domnívá se, že závěry této inspekční zprávy nemají oporu v provedeném šetření ani v zákoně, a navíc soudí, že inspekční zpráva mohla být ovlivněna rozsáhlou mediální kauzou, která proti ní byla počátkem roku 2010 vedena.

Stěžovatelka považuje za nepřípustný stav, kdy by závěry inspekční zprávy byly podkladem pro odejmutí dotačních prostředků a tato zpráva by nemohla být podrobena soudnímu přezkumu. Z výše uvedených důvodů navrhla napadené rozhodnutí městského soudu zrušit.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvádí, že inspekční zpráva je výstupem hodnotící činnosti a nerozhoduje o právech a povinnostech právnické osoby vykonávající činnost hodnocené školy či školského zařízení. Žalovaný souhlasí s tím, že inspekční zpráva je podkladem pro odstoupení od smlouvy dle § 6 odst. 4 zákona o poskytování dotací soukromým školám. Žalovaný citoval ust. § 6 odst. 4 zákona o poskytování dotací soukromým školám, přičemž v části textu tohoto zákonného ustanovení „... *může krajský úřad podle charakteru nedostatků odstoupit od smlouvy*...“ zvýraznil slovo „může“, a uvedl, že krajský úřad z inspekční zprávy skutečně vychází, ale zvažuje přitom i další okolnosti a podklady zjištěné od

jiných orgánů, případně z vlastní činnosti. K možnosti obrany proti inspekční zprávě uvádí, že ust. § 174 odst. 13 školského zákona počítá s institutem připomínek k obsahu inspekční zprávy a následného stanoviska České školní inspekce k nim, a poukazuje na skutečnost, že v daném případě bylo vydáno i opravné usnesení dotýkající se inspekční zprávy, aby byly nedostatky v provedeném hodnocení uvedeny do souladu se zjištěními, právním stavem a kompetencemi České školní inspekce. K námitce, že dříve inspekční zprávy neobsahovaly hodnocení školy ve vztahu k zákonu o poskytování dotací soukromým školám ve formě, v jaké je uvedeno v inspekční zprávě v právě souzené věci, žalovaný konstatuje, že se tak skutečně v minulosti nedělo. Až na základě spolupráce s krajskými úřady byla do inspekčních zpráv pojata formulace v návaznosti na zákon o poskytování dotací soukromým školám, dle žalovaného nejde přitom o jiný, nový závěr. Žalovaný upozornil na skutečnost, že podprůměrné hodnocení stěžovatelky je východiskem pro § 5 odst. 3 písm. b) zákona o poskytování dotací soukromým školám, nikoli pro § 6 odst. 4 uvedeného zákona, pro který jsou určující závažné nedostatky v činnosti právnické osoby spadající pod vymezení v § 1 odst. 1 uvedeného zákona.

K té části kasační stížnosti, kde stěžovatelka vychází z toho, že inspekční zpráva byla vydána ve znění tzv. opravného usnesení, což je dle stěžovatelky jistou formou rozhodnutí, žalovaný konstatuje, že ani v případě uvedeného opravného usnesení nemůže jít o rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný dále uvádí, že rozhodnutí o námitkách se týkalo protokolu [§ 174 odst. 12 písm. b) školského zákona v návaznosti na § 174 odst. 2 písm. d) a e) školského zákona], což je jiný právní institut než inspekční zpráva, proti níž mohou směřovat připomínky. Rozhodnutí o námitkách proti protokolu tak dle žalovaného nejsou v daném řízení o kasační stížnosti relevantní. V závěru vyjádření ke kasační stížnosti se žalovaný vyslovil k faktu, že u stěžovatelky proběhly tři kontroly ze strany České školní inspekce, přičemž zdůraznil, že nynější řízení se týká jen inspekční zprávy z druhé kontroly v pořadí, ostatní jsou pro probíhající soudní řízení bez významu. První inspekce byla provedena na žádost stěžovatelky po zahájení školy jako případný podklad pro poskytnutí dotace podle zákona o poskytování dotací soukromým školám, třetí inspekce byla provedena jako následná inspekční činnost, při které bylo ověřováno, zda byly odstraněny nedostatky vytknuté stěžovatelce při druhé inspekci.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatelka je v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátkou. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Zdejší soud přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumal při tom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel

přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a odst. 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že ji podává z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a písm. e) s. ř. s. Vzhledem k tomu, že kasační stížnost směřuje proti usnesení městského soudu, jímž byla žaloba odmítnuta, přichází dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu v takovém případě do úvahy jen důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný pod č. 625/2005 Sb. NSS, všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), pod který spadají všechny stěžovatelčiny kasační námitky.

Nejvyšší správní soud při posuzování stěžejní otázky, zda inspekční zpráva České školní inspekce je samostatně soudně přezkoumatelná ve správním soudnictví, vycházel především z ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je k žalobě ve správním soudnictví oprávněn (aktivně legitimován) ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, publikovaném pod č. 906/2006 Sb. NSS, dospěl k závěru, že ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. nelze „*vykládat doslovným jazykovým výkladem, ale podle jeho smyslu a účelu. Žalobní legitimace podle tohoto ustanovení musí být dána pro všechny případy, kdy je dotčena právní sféra žalobce* [...], *tj. kdy se jednostranný úkon správního orgánu, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, závazně a autoritativně dotýká jejich právní sféry. Nejde tedy o to, zda úkon správního orgánu založil, změnil, zrušil či závazně určil práva a povinnosti žalobce, nýbrž o to, zda se - podle tvrzení žalobce v žalobě – negativně projevil v jeho právní sféře.*“ Rozhodné pro přezkum proto bude hodnocení, zda inspekční zpráva může zasáhnout do právní sféry stěžovatelky.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil s hodnocením městského soudu, že inspekční zpráva dle § 174 odst. 12 písm. a) školského zákona není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., nezasahuje sama o sobě do právní sféry stěžovatelky, a není tak způsobilá samostatného přezkumu ve správním soudnictví. V rámci inspekční činnosti, která ústí v inspekční zprávu, Česká školní inspekce zjišťuje a hodnotí podmínky, průběh a výsledky vzdělávání, a to podle příslušných školních vzdělávacích programů, a dále zjišťuje a hodnotí naplnění školního vzdělávacího programu a jeho soulad s právními předpisy a rámcovým vzdělávacím programem [srov. § 174 odst. 12 písm. a) školského zákona v návaznosti na § 174 odst. 2 písm. b) a písm. c) školského zákona]. Inspekční zpráva tak v rámci zákonem vymezeného okruhu skutečností, které má zjišťovat a hodnotit, popisuje zjištěný skutkový stav, jenž následně také hodnotí. Inspekční zpráva sama o sobě nezakládá stěžovatelce práva a povinnosti či jinak zasahuje do její právní sféry. V dané souvislosti lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2009,

č. j. 9 As 28/2009 - 30, který se zabýval otázkou, zda rozhodnutí o námitkách proti protokolu vydanému dle § 18 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů, v rámci provedené veřejnosprávní kontroly dle zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů (zákon o finanční kontrole), ve znění pozdějších předpisů, má povahu rozhodnutí, které by podléhalo přezkumu ve správním soudnictví. Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí dospěl k závěru, že: „*Protokol o zjištění z provedené kontroly má spíše charakter dále ověřitelného sdělení, které deklaruje určitá konkrétní zjištěná fakta, na základě nichž si pak správní orgán činí úsudek o dalším postupu. Rozhodnutí o námitkách proti obsahu protokolu tak je možno považovat spíše za podklad, na jehož základě může správní orgán o právech a povinnostech stěžovatele rozhodovat ve správním řízení. Teprve v něm může být vydáno meritorní rozhodnutí s dopady do hmotných práv účastníka*...“ Obdobný závěr je možno přijmout i v nyní projednávané věci. Inspekční zpráva obsahuje skutková zjištění a jejich hodnocení, která ovšem nepředstavují přímý zásah do právní sféry stěžovatelky. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že v daném případě došlo k zásahu do právní sféry stěžovatelky až odstoupením od smlouvy o zvýšení dotace učiněným podle § 6 odst. 4 zákona o poskytování dotací soukromým školám. Proti tomuto odstoupení se lze po vyčerpání opravných prostředků, pokud je zákon připouští, bránit žalobou k soudu. V rámci takového soudního sporu bude možno k námitce posoudit i ty části inspekční zprávy, které tvořily podklad pro odstoupení od smlouvy.

Ani námitka, že posuzovaná inspekční zpráva zakládá právo Magistrátu hlavního města Prahy odstoupit od smlouvy o poskytnutí zvýšení dotace uzavřené dle § 5 zákona o poskytování dotací soukromým školám, případně také od smlouvy podle § 3 zmíněného zákona, nevede k závěru, že inspekční zpráva sama o sobě zasahuje do právní sféry stěžovatelky. Zásah do právní sféry stěžovatelky spočívá ve zmiňovaném odstoupení od smlouvy o poskytnutí zvýšení dotace, příp. od smlouvy podle § 3 zákona o poskytování dotací soukromým školám, nikoli v inspekční zprávě. Ani skutečnost, že inspekční zpráva je podkladem pro rozhodnutí krajského úřadu, v daném případě Magistrátu hlavního města Prahy, nemění nic na skutečnosti, že do právní sféry stěžovatelky bylo zasaženo až odstoupením od smlouvy o poskytnutí zvýšení dotace, nikoli samotnou inspekční zprávou.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatelky, že obsah inspekční zprávy ve spojení s § 6 odst. 4 zákona o poskytování dotací soukromým školám překračuje ústavní meze, že „pouze zákon je zmocněn k tomu, aby omezoval práva a povinnosti“, přičemž v právě posuzované věci bylo odejmutí dotací realizováno toliko prostřednictvím odstoupení od smlouvy, jakožto úkonu účastníka této smlouvy. Zdejší soud k tomu uvádí, že v této námitce stěžovatelka opět spojuje zásah do svých práv s inspekční zprávou, resp. jejím obsahem. Jak již bylo konstatováno výše, inspekční zpráva nepředstavuje sama o sobě zásah do právní sféry stěžovatelky, není proto namístě namítat, že k takovému zásahu není dostatečný zákonný podklad. Do právní sféry stěžovatelky zasahuje až odstoupení

od smlouvy podle § 6 odst. 4 zákona o poskytnutí zvýšení dotace, uvedené ustanovení zákona pro takové odstoupení však představuje dostatečný podklad.

Stěžovatelka v kasační stížnosti vyjádřila nesouhlas s hodnocením městského soudu, že i na nyní posuzovanou věc lze aplikovat závěry rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2006, č. j. 3 Aps 2/2005 - 44. V tomto rozhodnutí dospěl zdejší soud k závěru, že proti inspekční zprávě, vyhotovené Českou školní inspekcí podle § 19 odst. 6 již zrušeného zákona o státní správě a samosprávě ve školství, se nelze ve správním soudnictví bránit žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s. Stěžovatelka poukazuje na skutečnost, že inspekční zpráva ve věci pod sp. zn. 3 Aps 2/2005 neobsahovala výslovné konstatování, že posuzovaný subjekt je pro účely zvýšení dotace podle § 5 zákona o poskytování dotací soukromým školám hodnocen podprůměrně. Avšak inspekční zpráva v nyní posuzované věci takové hodnocení obsahuje, když je v její závěrečné části uvedeno: „*Pro účely zvýšení dotací podle ustanovení § 5 zákona č. 306/1999 Sb., o poskytování dotací soukromým školám, předškolním a školským zařízením, ve znění pozdějších předpisů, je právnická osoba vykonávající činnost školy hodnocena podprůměrně.*“ Stěžovatelka uvedla, že na základě právě citované věty jí byla odejmuta dotace. Nejvyšší správní soud musí v první řadě konstatovat, že odstoupení od smlouvy o poskytnutí zvýšení dotace uzavřené podle § 5 zákona o poskytování dotací soukromým školám je možné na základě ust. § 6 odst. 4 zmíněného zákona. Takto odstoupit od smlouvy lze, pokud jsou v činnosti právnické osoby, která spadá pod vymezení v § 1 odst. 1 zákona o poskytování dotací soukromým školám, zjištěny závažné nedostatky. Pro možnost odstoupení od smlouvy tak podprůměrné hodnocení stěžovatelky v inspekční zprávě nehraje roli, zjištění závažných nedostatků se totiž nemusí nutně překrývat s celkovým podprůměrným hodnocením ze strany České školní inspekce. Výše citovaná věta sama o sobě proto nemohla vést k odstoupení od smlouvy o poskytnutí zvýšení dotace, podstatné totiž bylo zjištění závažných nedostatků.

V souvislosti s aplikovatelností závěrů rozsudku zdejšího soudu ze dne 22. 2. 2006, č. j. 3 Aps 2/2005 - 44, je nutno uvést, že Nejvyšší správní soud neshledává zásadní rozdíl mezi povahou inspekční zprávy vydané na základě již zrušeného zákona o státní správě a samosprávě ve školství a inspekční zprávou dle školského zákona. Podstatou inspekčních zpráv podle obou právních úprav je popis skutkových zjištění a jejich hodnocení bez přímého dopadu do právní sféry kontrolovaného subjektu. Stěžovatelka v této souvislosti argumentuje tím, že výsledný závěr inspekční zprávy v nyní projednávané věci, který v části o podprůměrném hodnocení stěžovatelky odkazuje na zákon o poskytování dotací soukromým školám a používá i jeho terminologii, představuje zásadní odlišnost od inspekční zprávy ve věci pod č. j. 3 Aps 2/2005 - 44. Zdejší soud vychází z toho, že pouhá slovní formulace inspekčních závěrů nemůže zásadně měnit povahu inspekční zprávy v tom ohledu, jestli je schopná zasáhnout do právní sféry hodnoceného subjektu či ne. Ani skutečnost, že závěry inspekční zprávy dříve vždy přesně nepoužívaly pojmů zákona o poskytování dotací, nemohla znamenat

nemožnost využití takové zprávy tam, kde to zmíněný zákon předvídal. Inspekční zprávu netvoří pouze výsledný inspekční závěr, ale také dílčí závěry, dílčí hodnocení a konkrétní skutková zjištění, s jejichž využitím lze dosáhnout interpretace inspekční zprávy i pro potřeby zákona o poskytování dotací. V daném ohledu lze také využít porovnání aktuální inspekční zprávy se zprávami jinými, a to předešlými zprávami u kontrolovaného subjektu, či inspekčními zprávami u jiných subjektů. Z uvedeného tedy vyplývá, že i z inspekčních zpráv, které doslovně neuváděly pojmy použité v zákoně o poskytování dotací soukromým školám, tak bylo možno vyčíst závěry rozhodné pro tento zákon. Argumentaci stěžovatelky o zásadní rozdílnosti proto není možno přisvědčit. Pro otázku soudního přezkumu inspekční zprávy není rozhodný fakt, jestli se slovní vyjádření inspekčního závěru přesně drží pojmů použitých v zákoně o poskytování dotací soukromým školám, nýbrž povaha takové inspekční zprávy, která se změnou právní úpravy nezměnila – stále jde o popis zjištěného skutkového stavu a jeho hodnocení bez přímého vlivu do právní sféry dotčeného subjektu.

Nejvyšší správní soud se následně zabýval námitkou, že před městským soudem napadená inspekční zpráva byla vydána po vydání rozhodnutí č. j. ČŠIG-1198/10-G21, kterým byly zamítnuty námitky proti protokolu č. j. ČŠIG-1198/10-G21. Zcela ve shodě se žalovaným je třeba uvést, že zmíněné rozhodnutí se týká námitek proti protokolu, který je dle § 174 odst. 12 písm. b) školského zákona výstupem inspekční činnosti, při níž Česká školní inspekce vykonává státní kontrolu dodržování právních předpisů, které se vztahují k poskytování vzdělávání a školských služeb, a vykonává veřejnosprávní kontrolu dle zákona o finanční kontrole zaměřenou na využívání finančních prostředků státního rozpočtu přidělovaných podle § 160 až 163 školského zákona. Protokol ve smyslu § 174 odst. 12 písm. b) školského zákona a inspekční zpráva ve smyslu § 174 odst. 12 písm. a) školského zákona jsou dva oddělené výstupy inspekční činnosti. Předmětem posuzování v právě souzené věci je inspekční zpráva, nikoli protokol či rozhodnutí o námitkách proti tomuto protokolu. Nejvyšší správní soud proto nechává stranou svého posuzování zmínky stěžovatelky o rozhodnutí týkajícím se námitek proti protokolu, jelikož v dané věci nemají souvislost s předmětem přezkumu.

Stěžovatelka v závěru kasační stížnosti uvedla, že u ní proběhly celkem tři kontroly ze strany České školní inspekce, přičemž pouze v nyní posuzované zprávě byla stěžovatelka hodnocena negativně. V nyní projednávané věci je předmětem sporu otázka, zda je možno inspekční zprávu České školní inspekce samostatně přezkoumat ve správním soudnictví, informace o počtu inspekčních kontrol u stěžovatelky není jakkoli schopna ovlivnit takové posuzování. Zdejší soud proto uvedenou námitku považuje za nepřípadnou a konstatuje, že není třeba v této souvislosti ani provádět stěžovatelkou navržený důkaz inspekčními zprávami zveřejněnými na internetové adrese www.csicr.cz. Zdejší soud považuje za irelevantní též námitku, že závěry této inspekční zprávy nemají oporu v provedeném šetření ani v zákoně, a námitku, že inspekční zpráva mohla být

ovlivněna rozsáhlou mediální kauzou, která proti stěžovatelce byla počátkem roku 2010 vedena. Těmito námitkami stěžovatelka brojí proti zákonnosti, objektivnosti a správnosti inspekční zprávy, předmětem přezkumu ze strany zdejšího soudu je ovšem zcela jiná otázka, a to možnost samostatného přezkumu inspekční zprávy ve správním soudnictví.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady, které by překračovaly jeho běžnou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2011

JUDr. Radan Malík
předseda senátu